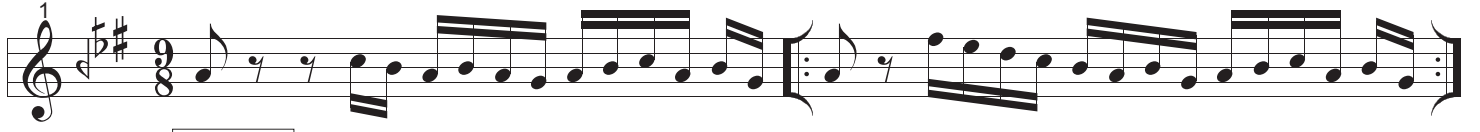
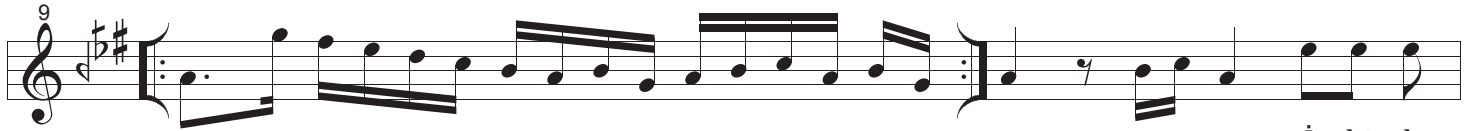

KARCIĞAR KÖÇEKÇELER

Aranağme

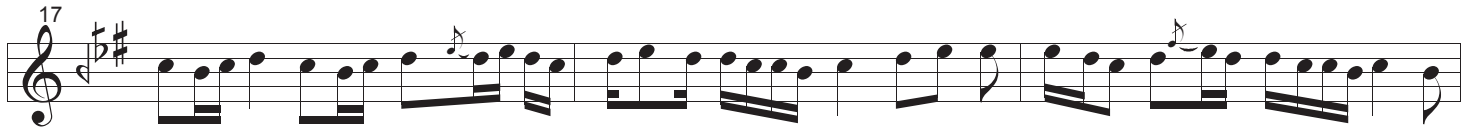
İ ki de

tur nam ge lir ge lir a man al lı ka re li

a man a man al lı ka re li a man a man Bi ri

si ni şâ hin vur muş bi ri de yâ re li a

man a man Bi ri si ni şâ hin vur muş bi ri de

yâ re li vay SAZ So run da

şu tur na mın gü ze lim a man as lı ne re li

29
a man a man as lı ne re li ah as lı

32
ne re li Eğ rim eğ rim ol muş ol muş ge lir de

35
tur na lar a man a man ka tar ka tar ol muş

38
ge lir de tur na lar

40
vay Aranağme

42

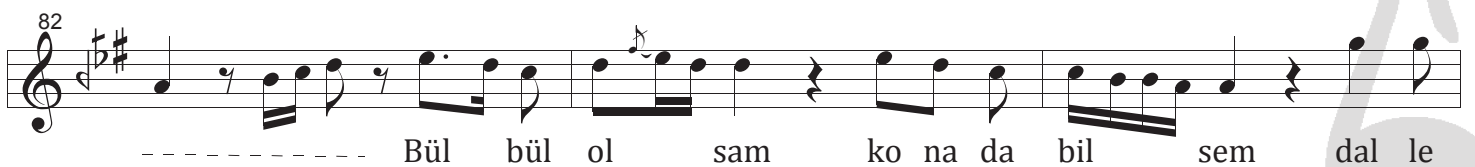
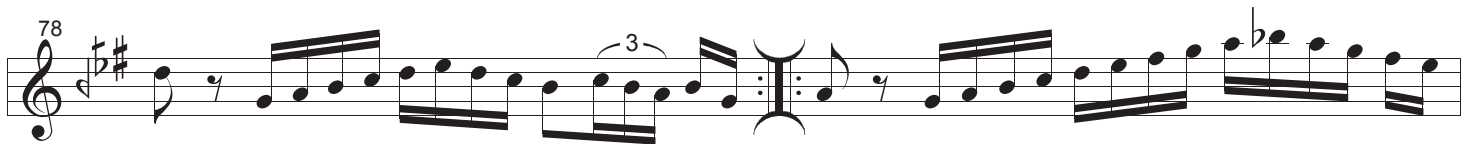
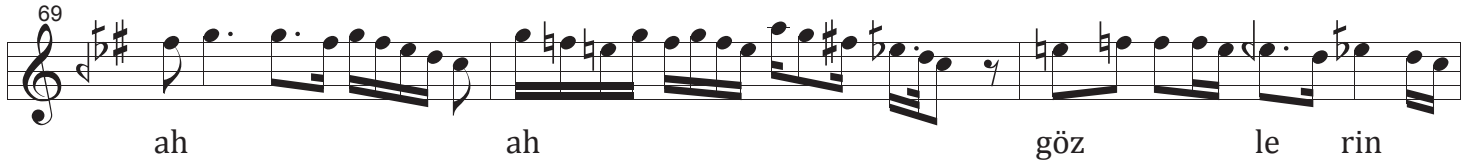
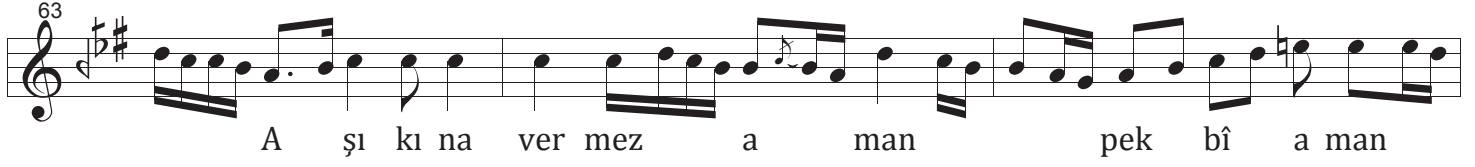
44

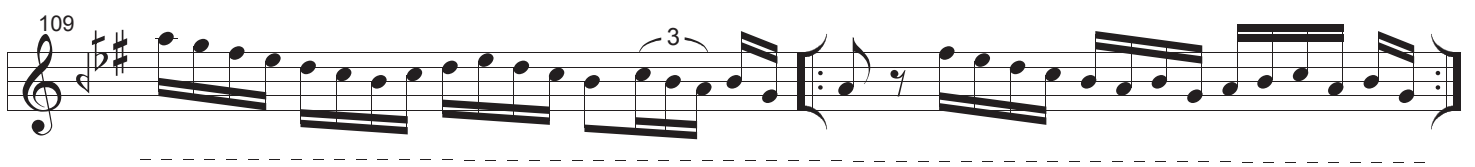
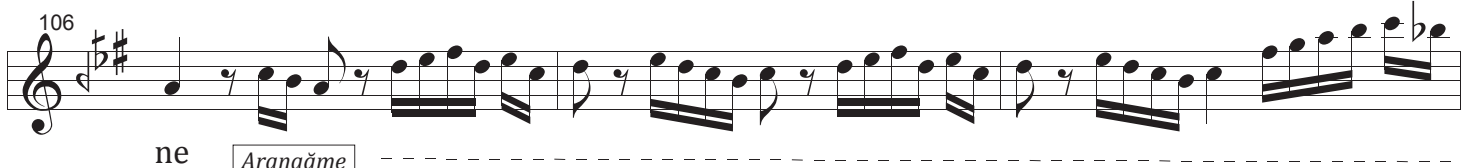
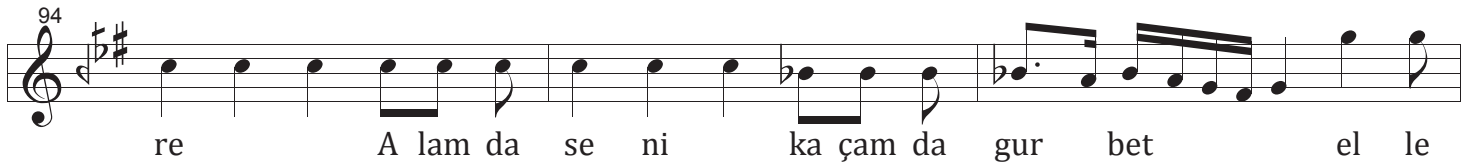
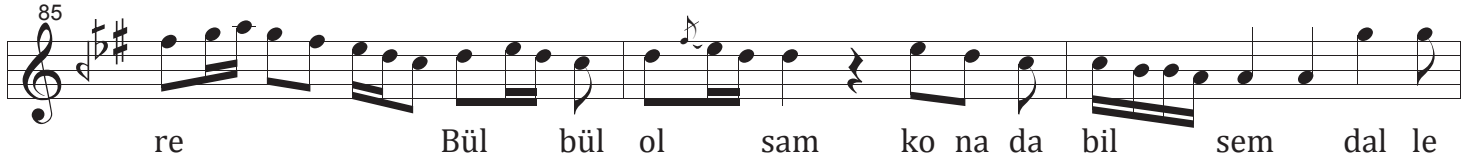
46

48
Gir di gö nül aşk yo lu na Gir di gö nül

51
aşk yo lu na Bak maz sa ğı na so lu

54
na Bil mem ne ey ler ku lu na

117 lar Üs tü mü ze al tın ki lit vur sa

120 lar Üs tü mü ze al tın ki lit vur sa

123 lar Se ni de ba na be ni de sa na ver se

126 ler Be ni de sa na se ni de ba na ver se

129 ler İn sâ fa gel be hey zâ lim in sâ

132 fa Müb te lâ yım o kaş la rı ke mâ

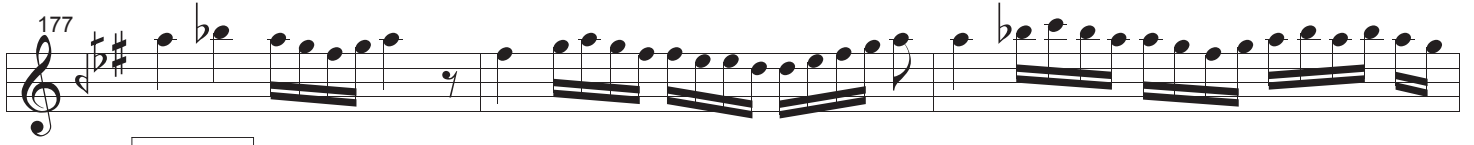
135 ne Aranağme

137

139 Gel de rim gel

141 mez ya nı ma Ce fâ lar ey ler ca nı

144 ma a man a man SAZ Aranağme

Aranağme

Se ni e lim den a lır lar

Se ni e lim den a lır lar yâr

me le ğim a man

Aranağme

Ben kan ağ la

rim ağ la rim ka re ler bağ la rim bağ la rim

Ta bî bim sin

ya nar ağ la

rim

Ağırca

Aranağme

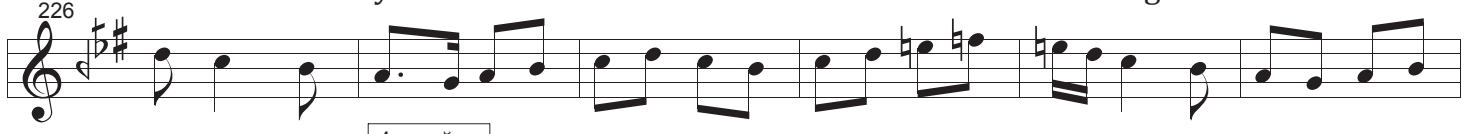
Yü rü dil ber yü rü sa çın
Sen al lar giy miş sin ol muşsü rün sün a man
sun me lek a man

Aranağme

Kal dir
O ser

ni kâ bı nı yü zün gö rün sün
vi bo yu na di bâ lar ge rek

a man
a man

Aranğme

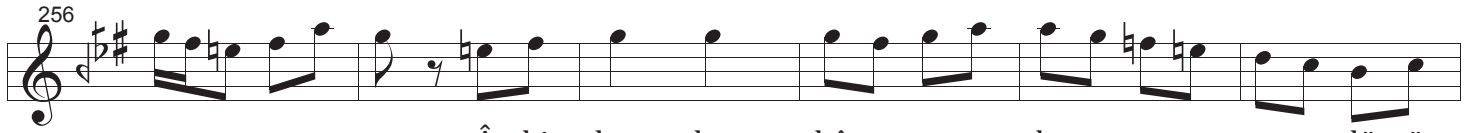
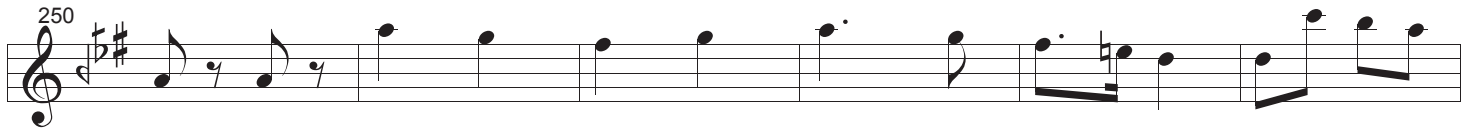
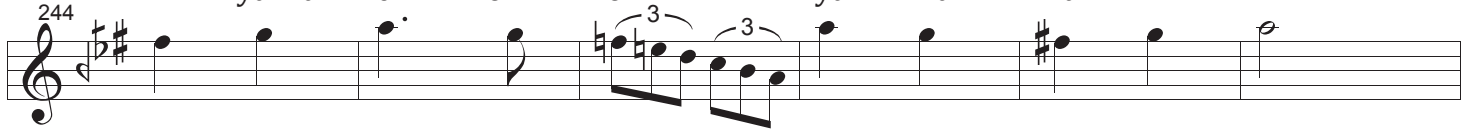

Ev vel be nim i di din
Al da tır gez di rin

şim di ki min sin yâr a man
ya lan cı fe lek yâr a man

Aranğme

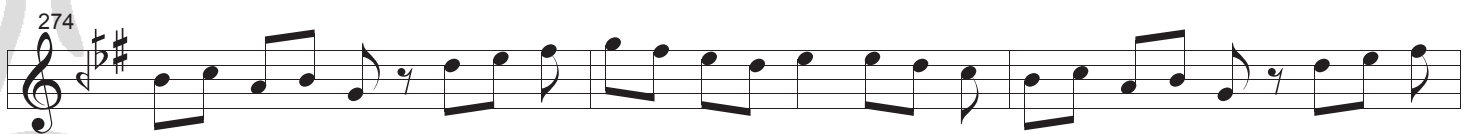
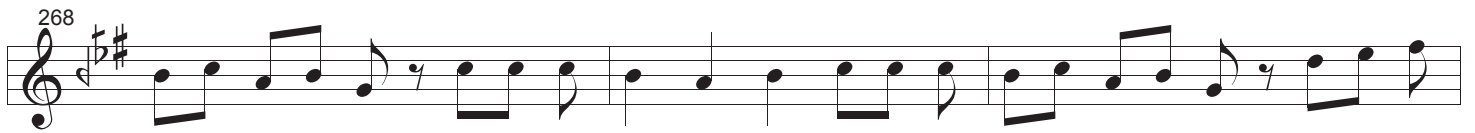
Â ki bet bu hâ le dü şür

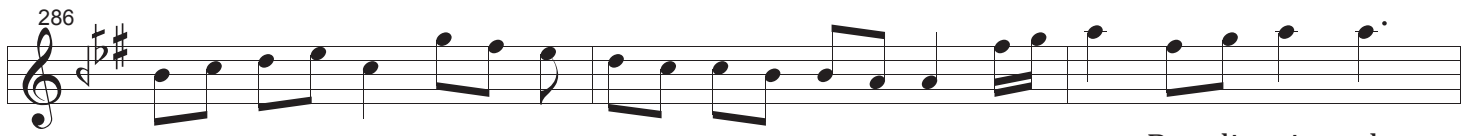

dün be ni yâr a man

yâr a man

Aranğme

Ben li yi al

dım ka çak tan Ben li yi al dım ka çak tan SAZ

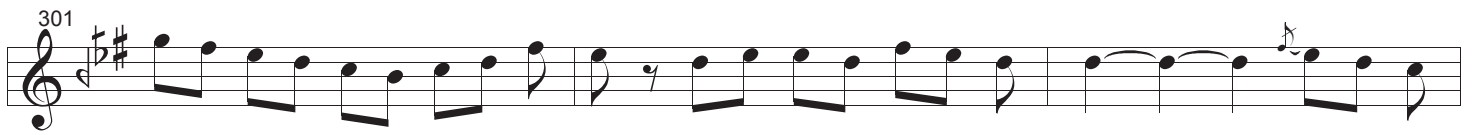
Gö rün mez ol du sa çak dan SAZ Ar zum al ma

dım kö çek den Ben li

o lur Ben li SAZ ol maz Ben li SAZ

ni çin ol maz

El ler kı na lı göz ler sür me li ne re de bul ma lı

sa tın al ma lı Ben li Ah gel sür me lim

310
gel Aranağme

313

316
1 2
Bir in ce cik

319
tü tün tü ter bi rin ce cik tü tün tü ter SAZ

322
Gül da lın da bül bül ö ter SAZ Be nim yâ rim

325
ba na ye ter Ben li

328
o lur Ben li SAZ ol maz Ben li SAZ

331
Ni çin ol maz

334
el ler kı na lı göz ler sür me li ne re de bul ma lı

337
sa tın al ma lı Ben li ah gel sür me lim

340
gel Aranağme

343 E lem çek me gö nül

346 böy le ka lın maz Ah E lem

349 Tek se rim sağ ol sun yar mı

352 bu lun maz Ah Tek se rim sağ ol sun

355 yar mı bu lun maz SAZ Kul ol

358 dum ka pın da kad rim bi lin mez Ah

361 Kul ol İş te gi di yo rum

364 şur da nem kal dı Ah Kar şı

367 ki dağ lar da bir da nem kal dı Taksim

371 Ağrlama Aranağme

375 Ağrlaşarak

378 *Serbest - Solo*

Ya ban dan gel dim ya ban dan A man

381 *ritminde*

Arañağme

384 *Serbest - Solo*

Ha be rin al dım ço ban dan A la yım se ni ba ban dan

Ağırlaşarak

388 *Ritminde - Koro*

a ley lim

SAZ

Ağırlaşarak

392 *Serbest - Solo*

Berber

Gel gi de lim ço ban oğ lu a ley lim a man

396

Arañağme

402

Ağırlaşarak

407 *Serbest - Solo*

Ya ba nın yol la rı di ken a man

410

SAZ

Ağırlaşarak

413 *Serbest - Solo*

Ay rı lık dır be lim bü ken if lâh ol maz

416 *Ritminde - Koro*

sev da çe ken a ley lim

419

Aranağme

422

Ağırlaşarak

426

Serbest - Solo Beraber Ağırlaşarak

... Gel gi de lim ço ban oğ lu a ley lim a man

430

Aranağme

433

437

441

446

450

454

459

Yi ne yol ver me di A cem

dağ la rı hey hey dağ la rı a man dağ la rı

464
a man dağ la rı yar yar Aranağme

469

475
Göz le rim den e şim e şim ağ la rım kö len o lam

479
sız la rım Aranağme

484

489

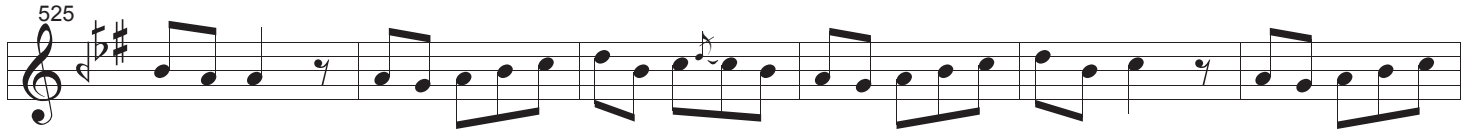
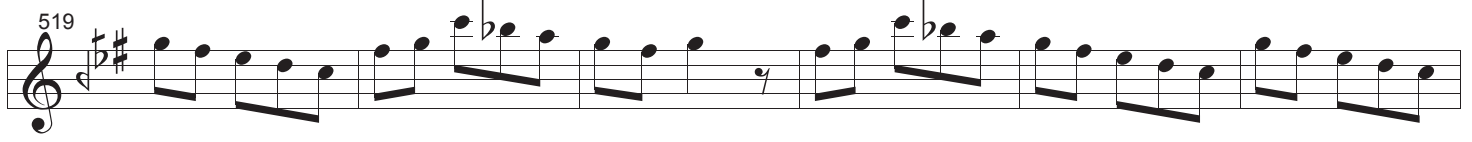
494
Of Sen siz dün ya ba na ha ram

499
ney le rim yar yar ney le rim a man ney le rim

504
gel gel Aranağme

509
Gel ay va zım

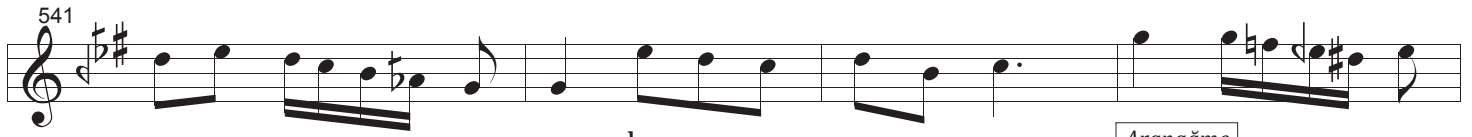
514
do la na lım dağ la rı kö len o lam çöl le ri Aranağme

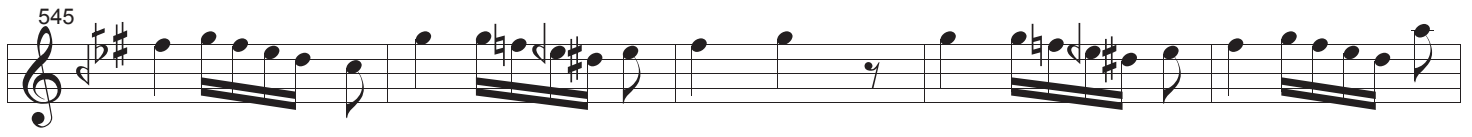
Gel gi de lim Ka ra ma na

yo ku şa hey hey yo ku şa a man yo ku şa

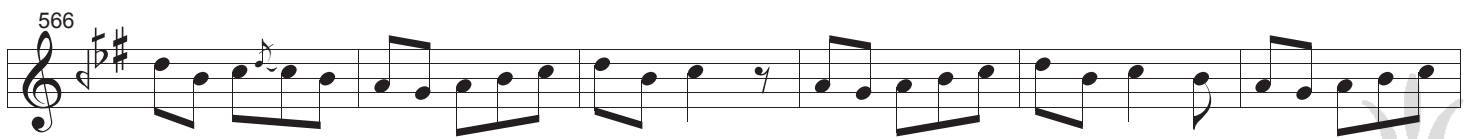
a man yo ku şa vay vay Aranağme

Ak ger da na si yah per çem ya kı şa

kö len o lam ya kı şa Aranağme

Of Ma il ol dum o sen de ki ba kı şa yar yar

578
ba kı şa a man ba kı şa hey hey

583

589
Gel ay va zım do la na lım dağ la rı

593
kö len o lam çöl le ri

Aranağme

597

599

601

603
A ra rım

605
e şim a ra rım al nı ma

607
ka re bağ la rım Sen siz ci ha nı ney le rim

610
a yos mam ey

Aranağme

Nar a ğa cı nar lı çi çek Gül a ğa cı

gül lü çi çek Be nim yâ rim pek kü çü cek

a lı ku şan da gel gel gel gel şa lı ku şan da

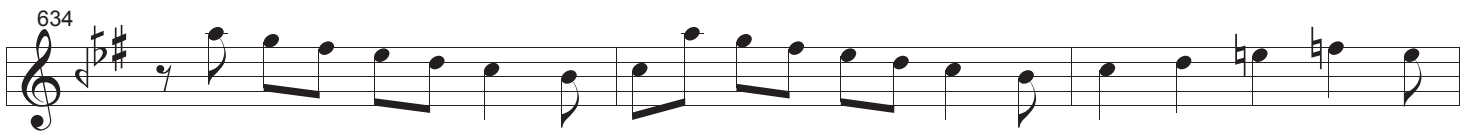
gel *Arañağme*

Nar a ğa cı nar sız ol maz

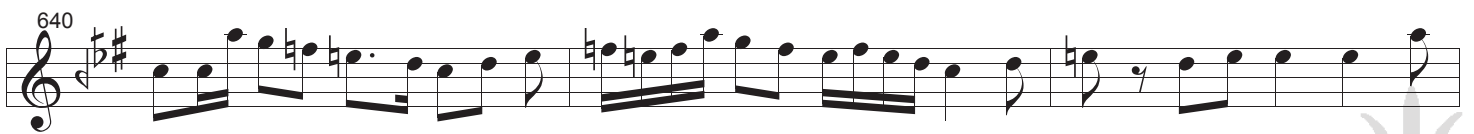
Gül a ğa cı gül süz ol maz Be nim yâ rim

ben sız ol maz a lı ku şan da gel gel gel gel

ş a lı ku şan da gel *Arañağme*

Gi di yo rum

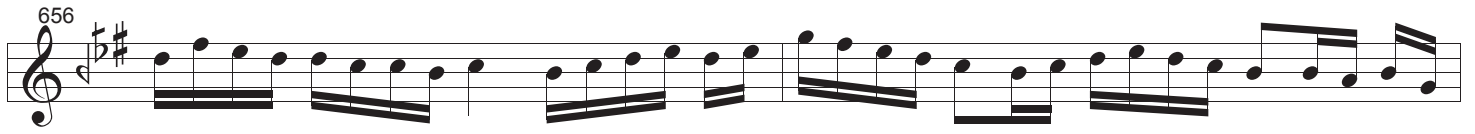
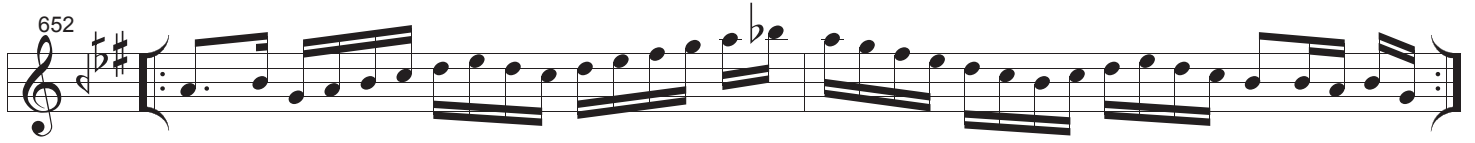

si zin ol sun si zin ol sun yâr bi ze kal

sın

Aranağme

Pı na rın ba şın da gül ler a çıl dı Pı na

rın ba şın da gü ler a çıl dı lâ le mi dir süm bül

mü dür gül mü dür ka ra göz lüm gül mü dür

Aranağme

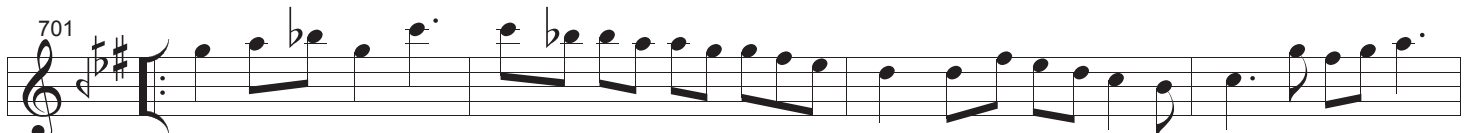
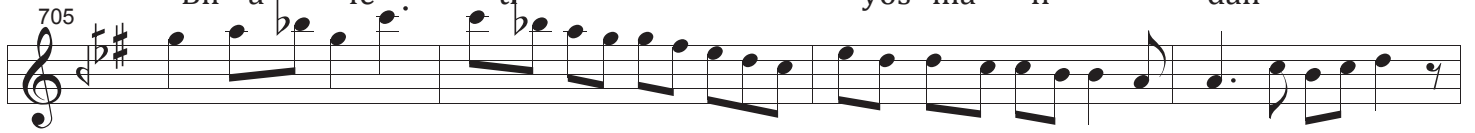
Kat kat

ol muş pen ce re den ba kar lar Kat kat ol muş pen ce

re den ba kar lar Â det mi dir er kân

mi dir yol mu dur ka ra göz lüm yol mu dur Aranağme ---Ey be nim çeş mi min nû ru SAZ
Bir â fe ti yos ma fi danFe dâ et me na bu meh cû ru SAZ
Nit tim sa na ey nev ci vanU nut ma gay ri mec bu ru
Kıl mü rüv vet hâ lim ya ru manU nut ma gay ri mec bu ru SAZ

717 Fe da et me bu meh cû ru SAZ

721 a ley lim ley lim göz le ri ka ra SAZ

725 a ley lim ley lim ley lim sen be ni a ra Aranağme

729

733 Bu kı ş ha nım İs tan bu la

738 ta şın da ah ta şın da Eğ le ne lim zevk e de lim

742 kal pak çı lar ba şın da SAZ ba şın da SAZ Gü zel ler var

746 on üç on dört ya şın da SAZ ya şın da

749 Eğ le ne lim zevk e de lim kal pak çı lar ba şın da

753 Aranağme

757

761
 (Ah) A tı mı bağ la dım ben bir me şe ye
 (Ah) A tı mı bağ la dım ben bir ser vi ye

764
 me şe ye SAZ Ben den se lâm ol sun ben li
 ser vi ye Bin li ği boz dur dum beş yüz

767
 Ay şe ye SAZ Ben den se lâm
 el li ye el li ye Ben den se lâm

770
 ol sun ben li Ay şe ye SAZ
 ol sun in ce bel li ye bel li ye

773
 Yas tık ol sun si yah zül fün yor gan ol sun

776
 bir da nem bir da nem A man çı tı pı tı da

779
 gel gel gel gel ca nım gı dı gı dı da gel gel gel gel

782
 Nâ rin in ce bel li de yâ rim mert o lur

785
 mert o lur El ler sa rar yü re ği me

788
 dert o lur dert o lur

özata.ayan
 c.enes.ergür

İçinden Çargâh Sirto'ya
 girilecek

790

794

798

802

805

808

812

özata.ayan/2009

Köçekçeler

Bu tür eserlerin amacı, oynamak (bir tür dans etmek) maksadı ile hazırlanmış ve adına "köçek" denilen dansçıların dansı için müzik vazifesi görmektir.

Zamanla form, kendini geliştirmiş ve sadece bir oyuna alet olmaktan öte çok sanatlı bir süit halini almıştır.

Mâni, koşma, türkü ve şarkı gibi, aslında ayrıca birer eser olarak da icra edilen bu formlardaki eserlerin bir araya getirilip, usul ve makam yapılarına uygun bağlantı (aranağme) bölümleriyle birleştirilerek meydana getirilen müzikal kompozisyon bütünü ârı ile bir süit olarak Türk Müziği'nin en önemli ve en sanatlı formlarından biridir.

Köçekçe olarak isimlendirilen bu süiti meydana getiren parçaların çoğu aslında Anadolu veyâ Rumeli türküleridir ve bağlantıları başka bestekarlar tarafından bestelenmiştir.

Özellikle 18. yy ve sonrasında, özellikle "Dede Efendi" ve daha sonra da 19.yy'da yaşayan bazı bestekârlar köçekçe olması maksadı ile birçok şarkı formundan oluşan eserler besteleyerek, aranağmelerini de yazmış ve özel olarak birer süit meydana getirmişlerdir. ()*

*Bu fasiküldeki köçekçe Kanuni Bestekâr Cüneyt Kosal tarafından derlenmiş ve Topluluğumuzun konserinde seslendirilmek üzere Özata Ayan ve Cumhur Enes Ergür tarafından yazılmıştır.
18.01.2009*

(*) Mustafa Doğan Dikmen'in yazısından alınmıştır. (<http://kultur.sabah.com.tr/dosya/dosya-3330.html>)

TÜRK HALK OYUNLARI KATALOĞU

KÖÇEKLER

Eski devirlerde çalgı ile rakeden erkeklere “köçek” derlerdi. Köçek oynamak da yakın zamanlara kadar zevk ve sefahat (eğlence) erbabîânın başlıca seyirlerinden birini teşkil ederdi. Erkek olan köçekler kız gibi görünmeye, kız olan çengiler ise, delikanlıya benzemeye çabalarlardı. Bir çengi kolunun sokağa çıkışı seyredilecek bir manzara idi. Köçekliği Reşit Paşa yasaklamıştı...

Köçek olmak, kolay bir iş değildi. Bunlar, çehreleri genç kız simalarını andıran, süzgün gözlü ve narin endamlı delikanlılar arasından seçilirdi. Ve bu suretle seçilen köçek namzetleri (adayları) uzunca bir zaman hususî meşkhanelerde talim ve terbiye edilirdi. Meşkhanelerin sahipleri hemen umumiyetle Rum ve Yahudilerdi. Uzun zaman çengilik etmiş olan kıpti (çingene) kadınları, bu meşkhanelerde raks ve çalgı ustalığı (öğreticiliği, hocalığı) ederlerdi.

Bir köçek, aylarca ustaya çıraklık ederek ve birlikte taklitleşmelerle yetişirdi. Bu müddet içinde raksın çeşitleri ile seyircilere hoş görünmek sanatını öğrenirdi.

Köçekliğin gün görme çağı İstanbul'da XV. yüzyılın son yıllarında başladı. Cariye çengilerini Şark (Doğu) ve Türk Saraylarındaki rakkaseliği çağları çok daha eski ve bu kayıtlarla sabit olup, köçekliğin erkek meclisleri için zamanla çıktığı tahmin edilebilir. Hususiyile (özellikle) Sultan İbrahim devrinde köçeklik adeta bir sanat şekline girmişti. O tarihlerde Musevîler tarafından “Kol” denilen oyuncu esnaf takımları kurulmaya başlamıştı. Takriben (Yaklaşık) iki yüz oyuncudan mürekkep olan (oluşan) bu kolların içinde hokkabazlar, cambazlar, perendebazlar, ateşbazlar bulunduğu gibi köçekler de vardı. Bunlar, İstanbul'un muhtelif hanlarının meydanlarında kurdukları çadırlar altında, türlü şenlikler meydanlarında yahut yüz düğünlerinde açık havada oynarlardı.

Oyunların sırası baştan düzenlenirdi. Önce cambazlıkla başlayan sıra, köçeklerin sürekli rakslarıyla (oyunlarıyla) sona ererdi. Günlerce süren saltanatlı düğünlerde sıra çoğunlukla böyleydi.

Köçeklerde, bir ud çeşidi olan lağuta (lavta) ile birlikte 1740'tan itibaren Batıdan ithal olunan sinekeman (viola d'amore) oyuna eşlik eder olmuşlardı. Takriben 1850'den itibaren de Leh menşeli armudî tırnak kemançesi (kemençesi) oyunda kıvraklığıyla sinekemane tercih olunarak lağutayla birlikte “köçekçe” faslının “kaba saz” denilen refakat takımını vücuda getirir olmuştu. Mamafih (bununla beraber) XVI ve XVII. yüzyılların minyatürlerinden büyük düğünlerde küme fasılların bile raksa refakat edebildiği anlaşılmaktadır. “Kaba saz”, köçekçenin tarihteki en muahhar (sonraki) eşlik takımı olmuştu.

Köçekler sonucu kayıtlardan öğrenilebildiği kadarıyla, raksta meselâ kadife üzerine sırma işli mintan ve altına etekleri sırma saçaklı canfes veya kadife fistan giyerlerdi. Bele altın yahut gümüş kakmalı enlice meşin kemer takarlardı. Saçlarını uzatırlar ve iki tarafa döktükleri kâküllerinin uçlarını kıvırırlardı. Böylece kendilerini genç bir kıza benzetmeye çalışırlardı.

Köçekler, iki sınıftı. Birkaç yıl köçeklik edenler artık kartlamaya başlar başlamaz “tavşan oğlanları” sınıfına terfi ederlerdi ve bunlar bacalarının tarâvetini (tazeliliğini, güzelliğini) kaybettikleri için rakederlerken topuklarına kadar ince çuhadan dökme şalvar giyerlerdi.

Her iki sınıfta olanlar, oyunda parmaklarına zil takarlardı. Oyunlarda gösterdikleri maharete ve seyircilerde bıraktıkları tesirlere göre “nazlışah, canşah, küpeli şah, zalimşah, saçlı dilberşah” gibi isimler alırlardı.

Halkın mühim bir zümresi (önemli bir bölümü) köçek oyunlarına gayet rağbet gösterirdi. Hattâ nice zevk ehl-i zenginler bu dilber köçekleri uğrunda servet fedâsından bile çekinmezlerdi.

Kimi büyük meyhanelerde ve orta şadırvanlı kahvehânelerde de köçek oynamak âdeti. Bunlar rakslarını bitirdikten sonra, oradaki zevk ve erbabına sâkilik (içki dağıtıcılık, garsonluk) ederlerdi.

Köçeklik 1856 tarihine kadar devam etmişti. O yıl beşinci defa sadrazam olan Reşit Paşanın (Mustafa Reşit) Paşa Sultan Abdülmecid'in aldığı bir irâde-i seniyye (padişah, emri buyruğu) üzerine İstanbul'da köçekliğe son verilmişti. Fakat vilâyetlerde bu gayritabiî oyun (aykırı oyun) bir müddet daha devam etmişse de yavaş yavaş oralarda da azalıp gitmiştir. Kadını açık giyimle mahrem (gizli) toplandı erkeklerin oynatıp seyretmelerinden ibaret “oturak âlemleri” daha tabiî (doğal) bir seyirlik halide köçekliğin yerini tuttuysa da asıl tabiîlik iç illerde mahremliğin de kalkmasıyla gün görmüş olacaktır.

Büyük merkezlerde eski dönem zevk ve eğlence vasıtalarından biri de “çengiler” idi. kasabalara kadar az çok her yerde pâyitaht (başkent) raks çeşitlerinin taklit edildiği, gizlice veya âlenî olurdu. Çengiliğin tarihi Şark'ta (doğu dünyasında) başlangıç gösterilemeyecek kadar eski ise de III. Ahmet çağında parlak sayılabilecek derecede üstünlükle gün görmüştü.

Çengiler de tıpkı köçekler gibi muhtelif koldan müteşekkildi (oluşmaktaydı). Bu kolları kuran iş başlılara “kolbaşı” denilirdi. Çengi teşkilâtı köçeklere göre daha geniş olup, bu durumu da tabiî (doğal, normal) oyun oluş hâli kendiliğinden izah eder. Bir çengi kolu, bir kolbaşı ile iki yardımcısından ve 12 çengiden kuruluydu.

Kolbaşılıarı hemen hepsi çengilikte yetişirdi. Bu işten para kazanarak yaşlanıp raks kabiliyetini kaybetmeye başlayanlar artık çengilikten vazgeçerler, kendileri birer kol düzerlerdi.

Köçeklik gibi Çengilik de kolay bir iş değildi. Çengi namzetleri (adayları) hep câzip çehreli ve mütenasip (düzgün) endamlı genç kız veya genç dullardan seçilirdi. Şüphesiz ki; fakir, kimsesizlerden olurlar, bu sanattan geçim umarlar ve çoğu kısa zamanda refaha kavuşurlardı. Seçilen kızların çengi oluncaya kadar kolbaşının evinde yatıp kalkmaları ve hep raks meşkinde (tekrarında, çalışmasında) bulunmaları

usuldendi.

Kolbaşları, çoğu zaman evlerinde kalburüstü kimselerde hususî (özel) ziyafetler çeker, böylelikle onların himayesi altında serbestçe sanatı yaşatırlardı.

Çengilerin sanat icra ettiğini yerler meselâ düşünlerin kına geceleri ve loğusaların “kırk hamamları” gibi tertipli kadın şenlik günleriydi.

Bir çengi kolunun sokağa çıkması ayrı bir merasime bağlıydı. Sirtına ağır bir çuha, yahut kumaştan farece giymiş, tülbent yaşmak tutunmuş sarı çizmeli kolbaşı en önde giderdi. Bir koluna bir Arap halayık, öbürüne elinde büyücek bir çanta bulunan boylu poslu bir halayık, girerdi. Kolbaşıyı, tıpkı onun gibi sade giyimli muavinleri (yardımcıları) takip ederdi. Onlardan sonra, rengârenk ipekli kumaşlardan feraceleriyle, ince tül yaşmaklarıyla çengiler, ikişer ikişer onların peşinden gelirlerdi. Kafilenin sonunda da muhafız olarak iki Arap halayığın buluşması usuldendi. Zengin çengi kolları da bu kafiye biraz daha genişlerdi. Sıracılar, yarıdıkları, aynacılar, Çerkes ve Gürcü kızlarından büyüklü küçüklü bir takım halayıklarla ekseriye beş kadından mürekkep olan (oluşan) çalgılar kafileyeye katılırlardı.

Çengilerin çalgı takımı bir lağuta (lavta), bir sinekeman, bir çifte nakkare, bir kemeçe, bir de deften mürekkep olmakla beraber, başka türlü küçük terkipler (birleşmeler) de olsa bilinirdi. Çalgıcılar, hem çalar hem de söylerlerdi.

Çengilere çağrıldıkları yerde bir oda ayrılırdı. Odanın kapısı örtüldükten sonra hiç kimse içeri giremezdi. Çengiler burada soyunup dökünerek süslenmeyi tazeler ve oyun elbiselelerini giyinirlerdi. Alelâde (basit, sıradan) rakslar için meselâ ince tül den gömlekler ve ipekliden eteklik giyerlerdi. Fakat, “tavşan oyunları”nda giyim değiştirirlerdi. O zaman da ipek veya bürümcek gömlek üzerine sırma işlemeli kolsuz bir mintan ile kadifeden bol bir şalvar giyerlerdi.

“Tavşan oyunları”nın büyük bir özellik ve önemi vardı. Bunu ancak usta çengiler oynardı. Saz takımının çaldığı tavşan veya köçekçe oyunlarının âhengine uyarak köşeden köşeye koşarlar, tıpkı bir tavşan gibi çevik hareketlerle sıçarırlardı.

Nasıl ki köçekler kadınlaşmayı taklit ederlerse, çengiler de böylelikle erkekleşmeyi ve genç birer delikanlı haline girmeye özen gösterirlerdi. Onun için saçlarını kısa kestirir, “zeybek”, “kilci”, “kalyoncu” gibi oyunlarda erkek elbiseleri giyerlerdi.

Köçekler gibi çengilere de kendi adlarından başka hal ve şanlarıyla mütenasip (uyumlu) birer lâkap takılırdı: Sedef Zehra, Benli Hacer, Zilkıran Kamer, Fidan Ayşe, Kelebek Fitnat, Saçlı Sümbül, Kemankeş Edâ, Zülüflü Hatice, Yandım Emine. Baştakiler III. Ahmet son dördü de III. Selim devrinin ünlü çengilerindendi.

Zevk ü sefâ ehli zenginlerle, sefahati (eğlenmeyi) seven nice devlet erkânı türlü vesilelerle konaklarına köçek ve çengiler getirirlerdi. Lâkin Sultan İbrahim’den maada (başka) hiçbir padişahın devrinde saraylara köçek ve çengi girmemişti denilebilir. Saraylarda iç oğlanlarından hususî surette köçekler, genç ve dilber cariyelerden de çengiler yetiştirilirdi. Bunlar haftanın belirli günlerinde, gene sarayın kendi saz heyetiyle birleşirler, çalgı ve rakslarla padişah ve sarayın

harem takımını eğlendirirlerdi. Köçeklik resmen ilga edildikten (kaldırıldıktan) sonra bile, Sultan Aziz devrine kadar saraylarda bu hal devam etti. Ve nihayet II. Abdülhamit devrinde saraylarda da köçek ve çengi oyunlarına son verilirdi. Buna karşılık saraylılar arasında bir müddet daha tavşan, köçek ve curcuna oyunlarına devam edilmiştir.

Sultan Abdülhamit devrinin bazı erkânı (ileri gelenleri) konaklarında kapalı bir halde eğlenceler tertip ederlerdi. Bunun için de halayıklardan oluşmak üzere sâzende ve hâ-nende heyetleriyle oyuncu kızlar yetiştirirlerdi.

Sultan Abdülhamit’in İzzet Hulu yahut Arap İzzet nâmıyla meşhur ikinci kâtibi İzzet Paşanın Şam ve Mısır’dan getirilme kızlardan mürekkep (kurulu) bir incesaz takımı ile ayrıca yetiştirilmiş oyuncu kızları vardı. Merkez Kumandanı Saadettin Paşanın on dokuz kızdan birleşik çalgı takımı ile oyuncu kızları da oldukça şöhret kazanmışlardı.

Fakat son devirlerde tavşan ve zeybek oyunları köçekçe ve curcuna raksları unutulup gitmiş ve oyuncu kızların bütün maharetleri sadece çiftetelli ve bahriye çiftetelli ile Anadolu’nun zilli ve kaşıklı düz oyunlarına inhisar etmiştir. Oyun bir heves de istidat (yetenek) konusu olduğu için, binlerce kızımızın kendi meclislerinde zevkle oyunbilirlik göstermekte devam ettiklerinde hiç şüphe yoktur.

KAYNAK

<http://www.kulturvarliklari.gov.tr/BelgeGoster.aspx?F6E10F8892433CFF7A2395174CFB32E144DAFF865B29107F>